

Andana
editorial

El tresor d'Almudaina, de Joanjo Garcia, és l'obra guanyadora del 22é Premi de Literatura Infantil de Melina, a proposta del jurat integrat per Maria Jesús Bolta, Manel Alonso i Lúcia Casanova.

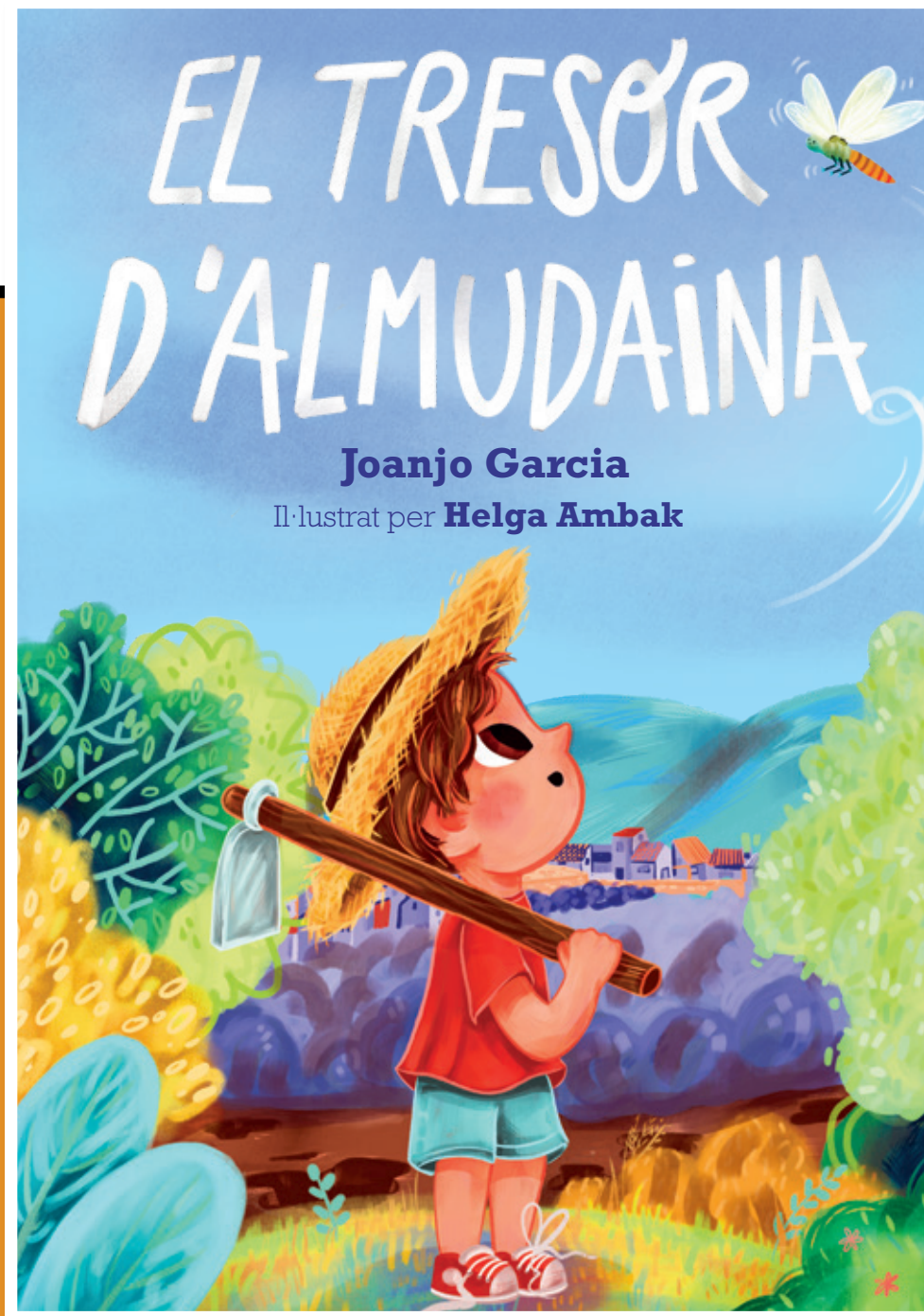

@ Joanjo Garcia
@ Il·lustració: Helga Ambak
Revisió lingüística: Josep Alapont
© Andana Editorial
Aureli Guaita Martorell, 18
46220 Picassent
andana@andana.net – www.andana.net
Tlf. 962 48 43 82

1a edició: octubre de 2023
ISBN: 978-84-19913-08-1
Dipòsit legal: V-3005-2023

Imprès a la UE

Prohibida la reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquest llibre en cap forma ni per cap mitjà sense l'autorització escrita de l'editor. Si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra podeu adreçar-vos al CEDRO (www.conlicencia.com; 917 02 19 70 / 932 72 04 47). Tots els drets reservats.

*A Roc i a Mercè,
per tot el que som i el que vindrà*

Capítol I

No, no m'ho invente. Vaig sentir com ho deia. Exactament pronuncià:

–El xiquet és com sa mare.

I no, no passaria res. Estic molt orgullós de la mare i de semblar-me a ella en moltes coses. Però el to del iaio no era precisament d'admiració. Ell i la mare no s'han dut bé mai, no és cap secret. Per això em va fer tanta ràbia quan el vaig sentir. Va ser dos dies després d'arribar, quan encara s'encabotaven que fera la migdiada. La migdiada! Uf, quina malícia no poder veure la televisió! El cas és que m'havia tancat a l'habitació, però no havia pogut pegar ull. Així que vaig acostar l'orella contra la porta perquè em va semblar que discutien. La iaia, tota bonica ella,

li explicava que havia de tindre paciència amb mi, que m'havia de demostrar afecte. Ell, en canvi, rondinava que si ell a la meua edat ja treballava i totes aquestes *troles* que ens volen fer creure els adults. Finalment ho amollà:

–El que passa és que el xiquet és com sa mare.

La frase va ser com un carxot dels forts, dels que couen. Vaig ficar-me al llit i vaig pensar en ella; en la mare; en els últims dies que havíem passat junts abans de l'operació d'urgència, i en les setmanes de després a l'hospital. Ella m'havia promés, a l'altra banda del vidre, que estaria bé, que es recuperaria prompte i que no passava res, que els iaïos em cuidarien. Suppose que ella fa esforços per complir la primera promesa. Cada dia, quan arriben les vuit i fem la videotelefonada, la veig millor. Encara està molt primeta, però ja no està tan pàl·lida com els primers dies. Fins i tot en la veu es nota que es recupera. Qui sembla que està pitjor és el pare. Dia rere dia em pregunta si de veritat estic bé i s'excusa de no poder atendre'm. Jo li pose la millor cara i li dic que sí, que la iaia em cuida fenomenal.

–I el iaïo? –Es preocupa com si sospitara alguna cosa.

–*Tamé, tamé.*

Ho pronuncie així, sense la be, a propòsit. Perquè així no incórrec en cap mentida.

Sí, sí, «incórrer», quin *verbàs!* Me'l va ensenyar la mare. Significa cometre una falta, caure en una conducta incorrecta.

Amb la mare no parava de jugar a fer jocs de paraules. Ella les ensenya en un institut a València i diu que són les claus que obrin totes les portes, que quan més en col·leccione ara més sabut seré de gran. A mi les que més m'agraden són les esdrúixoles: mètode, època, mecànica, música, màxima, història, angúnia, sèrie... Em semblen més elegants que la resta. L'única que no m'agrada gens és matemàtiques, però per unes altres raons que no venen al cas. La mare també diu que amb les paraules construïm el món. I jo fins a l'altre dia la creia.

D'acord, les necessitem. Però també serveixen per a destruir-lo i per a ferir-nos. Ho vaig comprendre darrere de la porta quan vaig sentir com discutien els iaïos.

–El xiquet és com sa mare.

Res greu, res irresoluble. Excepte que el xiquet soc jo, Vicent, i només tinc nou anys. Ah, els amics em diuen Cento, però ací, al poble, no tinc amics. Així que de moment...

Capítol II

No és que al poble no tinga amics. No és exactament això. És que el poble és diminut, minúscul, xicotiu... De fet, aquests adjectius encara li queden grans. Almudaina no passa de cent habitants. El nom li ve de l'àrab i significa «ciutat xicoteta». Ma mare ja ho deia, ja, que els àrabs havien tingut bona vista en batejar-lo.

De xiquets de la meua edat encara no n'he vist cap. N'hi ha un parell que són més grans i que no volen saber res de mi. Me'ls va presentar el iaio fa una setmana. Es diuen Lluc i Aran, però estan per unes altres coses. Les vegades que he anat a buscar-los per jugar a la pilota m'han ignorat. Tampoc coincidim pel carrer. De fet, no ixen de casa. El iaio diu que és una pena,

que abans sempre estaven botant els marges perquè estaven mig ensalvatgits. «Ensalvatgit» per al iaio és un adjectiu positiu.

–Ara es veu que s’han enganxat a les «maquinetes». Estan domesticats! Quina pena!

El iaio en diu així a les consoles i als ordinadors: maquinetes. I sí, és una pena. Una pena que jo no en tinga cap, de maquineta.

De xiquetes, n’hi ha una. L’he vista de lluny. Sempre que me l’he creuada anava en el cotxe dels pares. La iaia diu que hem d’anar a sa casa un dia, que es diu Tanit, que me la presentarà, que ens hem de fer amics, però que no li ho puc contar al iaio. No sé per què tant de misteri. I, a més a més, amic d’una xica? Puf, a qui l’interessa?

Total, que estic tan sol que de vegades em sorprenç parlant amb mi mateix i amb els ninos del pare. La iaia els ha desempolsegat per a mi. Estaven a la cambra on guarden les coses antigues, al costat de l’habitació on dormen els pares quan venen. On dormien els pares quan venien, vull dir. Jo dorm en una de la planta baixa. La de dalt la utilitze per a jugar. Hi he muntat una acadèmia. Es diu Acadèmia Ítaca.

D’alumnes hi tinc un os de peluix guenyó, un cavallet a qui li falta una pota, un ninot forçut sense braços

i un robot increïblement intacte. Es veu que el pare no els cuidava gens.

Els ensenye paraules d'un diccionari vell que també estava entre les coses del pare. Paraules difícils que jo tampoc sabia que existien: màrfega, regalimar, artròpode.

Ah, també acudeix a classe la col·lecció sencera de cromos del València C. F. de les temporades 77-78 i 78-79. Els escampe per terra. No li ho he explicat al pare perquè diu que aquests trossos de cartó són el seu tresor. M'ha dit mil i una vegades que ell havia d'estalviar per comprar-se els sobres de cromos a Alcoi i que, per molts que se'n comprara, mai li eixia el que volia: el de Saura. Va haver de viatjar a València per poder aconseguir-lo. El va comprar a la plaça Redona. Sempre que hi passem m'ho recorda.

–Just en aquest cantó hi havia un home que els tenia tots. Tres duros em va costar!

L'acadèmia va regular. I no és perquè jo no m'esforce. Què voleu que us diga, no sé si aprenen molt. Els ninos perquè són ninos i els cromos perquè són futbolistes... Però les vesprades que parle amb la mare per videoconferència, ella es posa molt contenta del meu vocabulari.

I jo me'n vaig al llit alegre de fer-la feliç. Amb això en tinc prou! Qui necessita amics? Bé, tothom. Tothom a totes hores. Encara que siga una xica!

